

איכא דאמרי — לרבי מאיר אמר ליה [שהתייחס אבא חנון לדברי רבי מאיר שיוצאת בלא כתובה, וחלק עליו, וסבר שיש לה כתובה. וזהו שאמר — אוי לו לבעלה], דבעי לאגבויה כתובתה.

איכא דאמרי: לרבי חנינא בן אנטיגנוס קא אמר ליה, שאין להתירה לשמש בעדים משום ד"אוי לו לבעלה", דמקלקלת ליה! שאף על פי שבדקה לפני תשיש ונמצאה טהורה יש לחשוש שמא תראה בשעת תשמיש.

ועתה מביאה הגמרא מימרא שלישית בשם שמואל, בדיני בדיקה.

אמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי חנינא בן אנטיגנוס שאשה שאין לה וסת משמשת בשני עדים.

והוינן בה: **ובמאי** על איזה אופן אמר שמואל "הלכה כרבי חנינא בן אנטיגנוס"?

אי בעסקוקה בטהרות — **הא אמרה שמואל חדא זימנא** [בעמוד הקודם, וכפי שיבואר מיד בהמשך הגמרא] שאשה שאין לה וסת משמשת רק בבדיקה (194).

ומה ששינונו "ויוציא, ולא יחזיר עולמית" — הוינן בה: **פשיטא!**? שהרי אם יוצאת משום שאין לה וסת, כל שכן שלא יחזירנה?!

ומבארנין: **לא צריכא** — דהדרה ואתקנא! שעתה יש לה וסת, ומותרת להנשא.

מהו דתימא — ליהדרה, קא משמע לן שאסור להחזירה. משום דזימנין דאזלא ומנסבא לאחר, שאינו יודע שאין לה וסת, ומתקנא [שקובעת לה וסת] בהיותה תחת השני, ואמר הבעל הראשון שהוציאה: **אלו הייתי יודע שכך יהיה** — **אפילו הייתם נותנים לי מאה מנה כדי להוציאה**, **לא הייתי מגרשה!** ונמצא גט בטל [משום שיש אומדנא דמוכה שעל דעת כך לא גרשה], ובניה מהשני ממזרין. ולפיכך תקנו שהמוציא את אשתו משום שאין לה וסת יודיעוהו בעת הגירושין שגם אם תיתקן לאחר מכן לא יוכל להחזירה, ולא יוכל עוד לטעון ש"אלו הייתי יודע לא הייתי מגרשה" (193).

וממשיכה הגמרא להסביר את דברי התנאים בברייתא:

משום אבא חנן אמרו — **אוי לו לבעלה.**

שהועילה מחילתה בטעות לפוטרו מהחזרת הפירות, ראה בב"מ [סו ב] שחילק בין מחילה בטעות למחילה בדבר שטועה מתחילתו. ועיין הערה הבאה.

193. לביאור תוס' בפירות נכסי מלוג נמצא לכאורה שהאיסור להחזירה שייך רק אם ידע, ויכול לטעון על גירושי טעות, ויהיו בניה ממזרים, אך כשלא ידע חדא משום מקח טעות

בימים הראויים לנדוטה, שאסורה לשמש אפילו אינה רואה דם, ולא במשך י"א הימים הראויים לזיבתה.

192. תוס' [ד"ה לא] כתבו שאינו מחזיר פירות נכסי מלוג בין אם ידע חסרונה קודם שנשאה כי היא מרגילתו לעבירה ובין אם לא ידע, כי הוא מקח טעות ומוחלת לו, כי ניחא לה שיצא עליה שם שהיא ראויה לאישות. אך הרשב"א נקט